

CHƯƠNG XII: GIÁO SƯ UMBRIDGE

Seamus nhanh nhẹn thay đồ với tốc độ lẹ nhất có thể và rời khỏi phòng ký túc trước khi Harry thậm chí kịp xỏ vớ.

“Hình như cậu ta nghĩ nếu ở cùng phòng với mình quá lâu thì cậu ta cũng bị điên theo thì phải?”

“Đừng lo về chuyện này, Harry,” Dean thì thầm, quàng cặp xách của nó lên vai, “Cậu ấy chỉ...”

Nhưng hình như nó không thể nào nói được chính xác Seamus nghĩ thế nào, nên kèm theo một chút ngập ngừng ngượng ngịu, nó đi luôn ra khỏi phòng.

Neville và Ron cùng lúc nhìn Harry với ánh mắt Đây-là-vấn-đề-của-nó-chứ-không-phải-của-bạn, nhưng Harry cũng chẳng khá lên được bao nhiêu. Nó sẽ phải gặp những chuyện như thế này bao nhiêu lần nữa?

“Chuyện gì thế?” Hermione hỏi năm phút sau, khi bắt kịp Harry và Ron ở trên đường ngang qua phòng sinh hoạt chung khi bọn nó đi ăn sáng. “Bạn có vẻ thật là – ôi, vì chúa.”

Cô bé đứng trước tấm bảng thông báo của phòng sinh hoạt chung, nơi có một tấm thông báo lớn vừa được dán lên.

TIỀN LÀ BIỂN(Gallons of galleons). Tiền trong túi bạn không đủ cho những chuyến đi chơi?

Cần kiếm thêm một chút tiền? Hãy liên lạc với Fred và George Weasley, phòng sinh hoạt chung nhà Gryffindor,

với những công việc đơn giản, bán thời gian và hầu như không đau đớn.

(Chúng tôi lấy làm tiếc rằng tất cả công việc sẽ được tiến hành trong đó ứng viên tự gánh chịu mọi rủi ro.)

“Thế là quá lắm rồi,” Hermione bực bội nói, giật cái tờ thông báo mà Fred và George đã ghim lên trên một áp phích thông báo ngày nghỉ cuối tuần ở Hogsmeade đầu tiên vào tháng Mười. “Chúng ta sẽ phải nói chuyện với mấy anh, Ron à.”

Ron có vẻ vô cùng lo lắng.

“Tại sao?”

“Bởi vì chúng ta là Huynh trưởng!” Hermione nói, khi bọn nó leo qua cái lỗ chỗ bức tranh chân dung. “Nhiệm vụ của chúng ta là phải ngăn chặn mấy trò này!”

Ron không nói gì; qua cái vẻ rầu rĩ của nó Harry có thể thấy được viễn cảnh ngăn chặn Fred và George không được làm đúng những việc bọn họ thích không phải là một công việc hứng thú với nó.

“Dẫu sao thì, có chuyện gì thế, Harry?” Hermione tiếp tục nói, khi bọn nó đi xuống mấy bậc thang dọc theo những tấm chân dung mấy ông bà phù thủy già, tất cả mãi mê với cuộc

trò chuyện của mình, không buồn chú ý đến bọn nó, “Bạn trông như đang giận dữ về chuyện gì đó.”

“Seamus cho rằng Harry nói dối về Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy,” Ron nói ngắn gọn, trong khi Harry không phản ứng gì.

Hermione, không phản ứng một cách giận dữ thay cho nó như Harry trông chờ, mà thờ dài.

“Phải rồi, Lavenders cũng nghĩ thế,” cô bé buồn buồn nói.

“Và bạn đã có một buổi trò chuyện dễ chịu với cô ta về việc mình có phải là một thằng bé nói dối, thích thu hút sự chú ý hay không chứ gì?” Harry nói lớn.

“Không,” Hermione bình thản nói. “Thực ra mình đã kêu bạn ấy hãy ngậm cái miệng nhiều chuyện của bạn ấy lại mà đừng nói về bạn nữa. Và nếu bạn đừng có chặn họng bọn mình nữa thì tuyệt lắm, Harry à, bởi vì giả như bạn không nhận thấy, thì Ron và mình luôn sát cánh bên bạn đấy.”

Một thoáng im lặng trôi qua.

“Xin lỗi nhé,” Harry nói nhỏ.

“Thôi không sao đâu,” Hermione chững chạc nói. Và cô bé lắc đầu. “Bạn có nhớ những gì cụ Dumbledore đã nói tại buổi lễ bế mạc năm học vừa rồi không?”

Harry và Ron nhìn cô bé ngơ ngác, và Hermione lại thờ dài.

“Về Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy. Cụ ấy nói rằng hắn “đặc biệt giỏi trong việc gây ra bất hoà và thù hằn. Chúng chỉ có thể chiến đấu lại bằng cách đưa ra một liên kết bền vững tương đương của tình bạn và tin tưởng-“

“Sao mà bạn có thể nhớ nổi những thứ đại loại như thế chứ?” Ron hỏi, nhìn cô bé với vẻ thán phục.

“Mình lắng nghe, Ron ạ,” Hermione nói, với một vẻ khó chịu.

“Mình cũng nghe vậy, nhưng mình vẫn không thể nào nói chính xác với bạn cái mà..“

“Vấn đề là,” Hermione lớn tiếng nhấn mạnh, “chính là những điều đã được cụ Dumbledore nói đến. Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy chỉ mới quay lại có hai tháng mà chúng ta đã gây chuyện với nhau rồi. Và Chiếc Nón Phân Loại cũng nói như vậy: hãy sát cánh bên nhau, hãy đoàn kết lại...”

“Và Harry đã được ném điều này ngay tối qua.” Ron trả đũa. “Nếu như điều đó có nghĩa là chúng ta phải tỏ ra thân thiết với nhà Slytherin thì...thật là xui xẻo.”

“Ờ, mình lấy làm tiếc là chúng ta không cố thử một chút vì tình đoàn kết liên-nhà”, Hermione cau kỉnh.

Ba đứa đã tới chân cầu thang bằng đá cẩm thạch. Một hàng học sinh năm thứ tư nhà Ravenclaws đang đi ngang đại sảnh, chúng nhận thấy Harry và vội vàng đi sát dính vô nhau, như thể sợ nó có thể tấn công những đứa tụt lại.

"Phải rồi, chúng ta thực sự nên cố mà kết bạn với những đứa như thế kia kìa", Harry giọng mỉa mai.

Bọn nó đi sau hội Ravenclaws vô Đại Sảnh, vừa bước vào tất cả theo bản năng đều bắt giác nhìn về phía bàn giáo viên. Giáo sư Grubbly-Plank đang trò chuyện với giáo sư Sinistra dạy môn Thiên Văn, và lần nữa lão Hagrid lại khiến người ta chú ý chỉ bởi cái chỗ trống rộng ngoác khi bác ấy vắng mặt. Trần nhà bị bỏ bùa bên trên dội lại tâm trạng của Harry, toàn bộ mang một màu mây mưa xám xịt đến thảm thương.

"Cụ Dumbledore chẳng nói là bà Grubbly-Plank ấy sẽ ở lại đây bao nhiêu lâu," nó nói, khi cả bọn đi ngang dãy bàn của nhà Gryffindor.

"Có thể là..." Hermione nói, ngẫm nghĩ

"Sao?" cả Harry và Ron cùng hỏi.

"Ờ... có thể cụ ấy không muốn gây chú ý về việc bác Hagrid không có ở đây."

"Bạn nói vậy là ý gì, gây chú ý?" Ron nói, cả cười. "Làm sao mà chúng mình lại không chú ý được chứ?"

Hermione chưa kịp trả lời, một cô bé da đen cao với bím tóc dài đã bước đến chỗ Harry.

"Chào chị, Angelina."

"Chào," cô bé lanh lợi nói, nghĩ hè tốt chứ?" và chẳng cần đợi đến câu trả lời, "Nghe này, chị vừa được chọn làm đội trưởng của đội Quidditch Gryffindor."

"Tuyệt thật," Harry nói, nhe răng cười với cô bé; có lẽ những bài động viên tinh thần đội nhà của Angelina sẽ không dài hơi như của anh Oliver Wood, và coi bộ đó là sự cải thiện duy nhất trong chuyện này.

"Ờ, à, chúng ta cần một Thủ quân (Keeper) mới vì bây giờ anh Oliver đã rời trường rồi. Buổi tập sẽ bắt đầu vào năm giờ chiều thứ Sáu và chị muốn cả đội đều có mặt, được chứ? Và chúng ta sẽ coi xem người mới sẽ hoà nhập với đội như thế nào?"

"Vâng," Harry nói.

Angelina mỉm cười với nó và bước đi.

"Mình quên mất là anh Wood đã rời khỏi trường," Hermione lơ đãng nói khi cô bé ngồi xuống cạnh Ron và kéo đĩa bánh mì nướng lại phía mình. "Mình đoán điều ấy sẽ tạo ra một sự thay đổi đáng kể?"

"Mình cho là vậy," Harry nói, ngồi xuống băng ghế đối diện, "Anh ấy là một Thủ quân tốt."

"Nhưng mà, nếu có một chút thay đổi thì cũng không có hại gì lắm chứ hả?" Ron nói.

Với một tiếng huyền náo náo ầm ĩ, hàng trăm con cú bay xuyên vào qua những cửa sổ tầng trên. Chúng hạ xuống khắp Đại sảnh, mang những bức thư và gói đồ cho chủ nhân của chúng và làm rơi vài giọt nước xuống những người đang ăn sáng bên dưới, bên ngoài rõ là đang mưa to. Chẳng thấy con Hedwig đâu, nhưng Harry không lấy làm ngạc nhiên; chỉ có chú Sirius là có thể viết thư cho nó, mà nó thì không tin là chú Sirius lại có gì mới để thông báo với nó sau chỉ mới hai mươi bốn giờ không gặp. Tuy nhiên, Hermione thì phải di chuyển cái ly nước cam ép của cô bé thật nhanh sang một bên để một con cú lớn ướt sũng hạ xuống với một tờ Tiên Tri Hàng Ngày ướt đẫm ngậm trên mỏ.

“Bạn vẫn còn đọc cái thứ này làm gì?” Harry cúi kính nói, nghĩ đến Seamus khi mà Hermione đặt một đồng Knut vào cái túi nhỏ đeo ở chân con cú và nó lại bay đi. “Mình không quan tâm... toàn những thứ rác rưởi.”

“Tốt nhất là mình phải biết kẻ thù đang nói gì,” Hermione ủ ê nói, rồi cô bé mở tờ báo ra và bị che kín đằng sau tờ báo, không hề thò mặt ra cho đến khi Harry và Ron kết thúc bữa ăn.

“Chẳng có gì cả,” cô bé nói một cách đơn giản, cuộn tờ báo lại và đặt nó xuống cạnh cái đĩa của mình. “Chẳng có gì về bạn hay cụ Dumbledore hay bất kỳ chuyện gì khác.”

Giáo sư McGonagall lúc này đang đi dọc theo bàn phân phát thời khoá biểu.

“Nhìn xem hôm nay học cái gì này!” Ron rên lên, “Lịch sử Phép thuật, hai tiết Độc dược, môn Tiên Tri, và hai tiết Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám... Binns, Snape, Trelawney và cái bà Umbridge ấy trong cùng một ngày! Ước gì mấy anh Fred và George mau làm lẹ cái món Snack Trốn Việc ấy...”

“Anh có nghe lộn không?” Fred nói, nó đang đi đến cùng với George và ngồi chen vào băng ghế cạnh Harry. “Huynh trưởng Hogwarts lý nào lại mong được trốn học nhỉ?”

“Xem hôm nay bọn em phải học cái gì này,” Ron cục cằn nói, dí cái thời khoá biểu của nó vào mũi Fred. “Đây là ngày thứ Hai tồi tệ nhất mà em từng thấy.”

“Nói trúng lắm, chú em,” Fred nói, lướt qua các cột, “chú có thể có được một mẫu Kẹo Nuga Chảy Máu Cam rẻ bèo nếu chú muốn.”

“Sao lại rẻ?” Ron hỏi một cách nghi ngờ.

“Bởi vì chú sẽ chảy máu cho đến khi teo quắt lại, bọn anh chưa có thuốc giải.” George nói, lấy cho mình một miếng cá hun khói.

“Hoan hô,” Ron ủ rũ, nhét cái thời khoá biểu vào túi, “nhưng em nghĩ là em sẽ đi học thôi.”

“Và nhân tiện nói về cái món Snack Trốn Việc của các anh,” Hermione nói, mắt sáng quắc nhìn Fred và George, “các anh không thể dán quảng cáo tìm người thử nghiệm ngay trên bảng thông báo của nhà Gryffindor.”

“Ai nói vậy?” George hỏi, đầy kinh ngạc.

“Em nói,” Hermione nói, “và Ron.”

“Đừng kéo mình vào chuyện này” Ron vội nói.

Hermione trừng mắt nhìn nó. Fred và George cười khẩy.

“Em sẽ thay đổi giọng điệu sớm thôi, Hermione,” Fred nói, phết một lớp bơ dày lên cái bánh xốp,”Em đang bắt đầu năm thứ năm, chẳng bao lâu nữa em sẽ phải van nài bọn anh cho một vài hộp Snack Trốn Việc thôi.”

“Tại sao khi em bắt đầu năm thứ năm nghĩa là em sẽ muốn một hộp Snack Trốn Việc?” Hermione hỏi.

“Năm thứ năm là năm thi OWL (Ordinary Wizarding Level – Phù Thủy Thường Đăng2),” George nói.

“Thì sao ?”

“Thì em sẽ phải đối mặt với các kỳ thi, đúng không? Tụi em sẽ phải dí mũi vô học hành tới mức trầy da tróc vẩy luôn” Fred nói với vẻ hài lòng.

“Phân nửa học sinh năm bọn anh đã bị suy nhược nhẹ trước kỳ thi” George vui vẻ nói “Chảy nước mắt và gắt gỏng loạn xạ... Patricia Stimpson thì ngất luôn.”

“Kenneth Towler thì ra khỏi phòng thi như bị luộc chín vậy, anh còn nhớ không?” Fred hồi tưởng lại.

“Đó là tại vì mày nhét bột Bulbadox (Buld-củ hành) vô bộ đồ ngủ của nó,” George nói.

“Ồ đúng vậy,” Fred toe toét cười. “Em quên bằng mất... thỉnh thoảng cũng khó mà lần ra, phải không ?”

“Dù sao đi nữa, cái năm thứ năm này là một năm học ác mộng, “ George nói, “Dẫu sao, nếu em quan tâm đến kết quả của các kỳ thi. Fred và anh đã phải cố hết cách để làm cho mình hăng hái lên.”

“Phải... rồi sao, mỗi người được hăn ba cái chứng chỉ Phù Thủy Thường Đăng chớ gì?” Ron nói.

“Ờ,” Fred lơ đãng nói. “Nhưng mà bọn anh cảm thấy rằng tương lai của bọn anh không bị ảnh hưởng gì bởi những thành tích học tập”

“Bọn anh đã thảo luận nghiêm túc về việc bọn anh sẽ làm gì khi đến năm thứ bảy,” George vui vẻ nói, “bây giờ thì bọn anh đã có...”

Một cái nhìn cảnh cáo từ Harry đã cắt ngang lời của cậu chàng, nó biết là George đang định nói đến số tiền thưởng của cuộc thi Tam pháp thuật mà nó đã tặng cho hai người.

“...bọn anh đã có bằng Phù Thủy Thường Đăng,” George vội nói, “Anh muốn nói rằng liệu bọn anh thật sự có cần bằng Phù Thủy Bạc Cao hay không? Nhưng bọn anh không nghĩ rằng mẹ cho phép bọn anh rời trường sớm, lại thêm vụ Percy trở thành cái mông đất (prat4) to nhất thế giới này.

“Dù vậy bọn anh cũng không phí năm học cuối cùng của mình ở đây đâu,” Fred nói, nhìn quanh Đại sảnh với vẻ trù ối. “Bọn anh sẽ dùng năm cuối này để làm một cuộc nghiên

cứu thị trường, xác định chính xác xem học sinh Hogwarts cần gì ở một Tiệm Giởn, cẩn thận đánh giá lại cuộc nghiên cứu của mình, rồi chế tạo sản phẩm theo các yêu cầu đó.”

“Nhưng bọn anh kiếm đâu ra tiền để mở Tiệm Giởn chứ?” Hermione nói. “Bọn anh cần phải có nguyên liệu và các thành phần khác – và cả cơ sở sản xuất, em cho là...”

Harry không nhìn sang hai anh em sinh đôi. Mặt nó nóng bừng, nó cố tình đánh rơi cái nĩa và cúi xuống để nhặt nĩa lên. Nó nghe thấy Fred nói phía trên, “Chớ hỏi bọn anh thì bọn anh sẽ không nói dối với em, Hermione. Thôi nào, George, nếu tụi mình đến đó sớm thì mình có thể bán được vài Cái Tai Nổi Dài trước giờ Thảo Dược đó.”

Harry trôi lên từ dưới bàn để nhìn Fred và George bước đi, mỗi người cầm theo một chồng bánh mì nướng.

“Thế có nghĩa là gì nhỉ?” Hermione nói, nhìn từ Harry sang Ron. “Chớ hỏi bọn anh...” Có nghĩa là họ đã có tiền để bắt đầu mở Tiệm được rồi sao?”

“Bạn biết đấy, mình cũng đang tự hỏi về điều này,” Ron nhăn mày. “Hè rồi mấy ảnh mua cho mình một mớ áo choàng mới và mình không thể hiểu được làm sao mà mấy ảnh có tiền...”

Harry nghĩ rằng đã đến lúc phải lái cuộc đối thoại ra khỏi cái chủ đề nguy hiểm này.

“Mấy bạn có nghĩ rằng năm học này sẽ rất khó không? Bởi vì các kỳ thi ấy?”

“Ờ,” Ron nói. “Hẳn nhiên rồi ? Kỳ thi Phù Thủy Thường Đăng rất quan trọng, nó ảnh hưởng đến việc xin việc của bạn và mọi thứ khác nữa. Vào cuối năm nay bọn mình cũng sẽ nhận được các lời tư vấn hướng nghiệp, anh Bill nói mình thế. Từ đó bạn có thể quyết định xem vào năm tới bạn sẽ chọn lớp học Phù Thủy Bậc Cao3 nào.”

“Thế các bạn đã có dự định làm gì sau khi rời Hogwarts chưa?” Harry hỏi hai bạn khi bọn nó rời khỏi Đại sảnh ngay sau đó và bắt đầu đi tới lớp Lịch Sử Pháp Thuật.

“Chưa rõ lắm,” Ron chậm chạp nói, “Ngoại trừ... ờ...”

Nó trông có vẻ hơi ngượng.

“Cái gì chứ?” Harry hỏi bạn.

“Ờ, nếu mà trở thành một Thần Sáng thì tuyệt lắm.” Ron nói một cách hơi thiếu tự nhiên.

“Đúng vậy, rất tuyệt” Harry nồng nhiệt tán thành.

“Nhưng mà họ giống như là những tinh hoa vậy,” Ron nói “Phải thật là giỏi mới được. Còn bạn thì sao, Hermione?”

“Mình chưa biết,” cô bé nói. “Mình nghĩ mình sẽ làm một nghề gì đó thật là xứng đáng.”

“Một Thần Sáng thì xứng đáng lắm!” Harry nói.

“Vâng, đúng là vậy, nhưng đó đâu phải là nghề duy nhất có giá trị.” Hermione cẩn thận nói, “mình muốn nói là nếu mình có thể phát triển hội SPEW (Nôn mửa - A.K.A Hội cải thiện phúc lợi gia đình) 5...”

Harry và Ron cẩn thận tránh nhìn nhau.

Lịch sử Pháp thuật được hầu hết bọn nó tán thành là môn học chán nhất từ trước đến nay được nghĩ ra bởi giới phù thủy. Giáo sư Binns, ông thầy giáo hồn ma của bọn chúng, có một giọng nói khô khè đều đều, hầu như chắc chắn gây buồn ngủ ngay trong vòng mười phút, mà nếu thời tiết ẩm áp thì chỉ cần năm thôi. Ông không bao giờ thay đổi cách thức giảng bài, mà cứ thế giảng đều đều không ngừng trong khi bọn nhỏ ghi ghi chép chép, hoặc tệ hơn thì nhìn đờ đẫn ngái ngủ vào khoảng không. Harry và Ron cho đến nay chỉ có thể thi đậu được môn học này bằng cách chép lại bài vở của Hermione trước các kỳ thi, cô bé là người duy nhất có vẻ như kháng cự được khả năng gây mê bởi cái giọng của thầy Binns.

Hôm nay, chúng trải qua gần một tiếng rưỡi đồng hồ khốn khổ với bài giảng về chiến tranh của những người khổng lồ đều đều bên tai. Harry cố mà nghe được khoảng mười phút đủ để hiểu rằng giả như dưới tay một giáo viên khác chắc bài này cũng thuộc loại khá ư thú vị, rồi đầu óc nó bắt đầu thả lỏng, và nó dùng một giờ hai mươi phút còn lại để chơi trò Treo Cổ ở góc tờ giấy da của nó với Ron, trong khi Hermione ném cho chúng những cái nhìn tức giận từ khoé mắt.

"Mấy bạn sẽ thế nào?" cô bé lạnh lùng hỏi họ, khi chúng ra khỏi lớp trong giờ giải lao (ông Binns biến đi xuyên qua tấm bảng) "nếu như năm nay mình không cho mấy bạn mượn tập nữa?"

"Thì bọn mình sẽ thi rớt," Ron nói, "nếu như lương tâm của bạn muốn thế, Hermione..."

"Ờ, bạn đáng bị vậy lắm," cô bé ngắt lời. "Thậm chí bạn còn không buồn nghe lời thầy giảng nữa mà."

"Có chứ", Ron nói "Chúng mình chỉ là không có bộ óc của bạn hay trí nhớ của bạn hoặc sự tập trung của bạn- bạn thì thông minh hơn bọn mình rồi- có cần phải nhai đi nhai lại điều đó không hả?"

"Nè, đừng có nói vớ vẩn", Hermione nói, nhưng nó trông có vẻ dụi đi một chút khi nó đi theo hành lang ra ngoài mặt sân ẩm ướt.

Mưa phùn rắc một màn sương mờ nhạt, lũ học sinh đứng lộn xộn xung quanh bờ bao quanh sân, lơ mơ nhìn vào bờ rào. Harry, Ron và Hermione chọn một góc tách biệt bên dưới một ban công nước đang nhỏ giọt tong tong, dựng cổ áo choàng lên trước cái lạnh cóng tháng chín, và bàn coi Snape sẽ dạy bọn nó cái gì vào buổi đầu tiên của năm học. Bọn nó đã kịp nhất trí rằng đó nhất định sẽ là bài gì đó vô cùng khó, chỉ để trị bọn nó một trận hai tháng thoải mái nghỉ hè, khi ai đó vòng qua góc tới chỗ bọn nó.

"Chào, Harry!"

Đấy là Cho Chang và, hơn thế, cô bé chỉ có một mình. Thường thường vây quanh cô bé là một lũ nữ sinh cứ cười rúc rích; Harry vẫn còn nhớ sự khốn khổ mà nó phải chịu khi cố gắng gặp riêng cô bé để mời cô dự buổi khiêu vũ Giáng Sinh.

"Chào", Harry nói, cảm thấy mặt nó đang nóng lên. Ít nhất lần này mi cũng đâu bị phủ Stinksap (Nhựa-thối), nó tự nhủ với bản thân. Cho có vẻ cũng bối rối tương tự.

"Bạn nói chuyện xong rồi chứ?"

"Ừ", Harry nói, cố nhe răng cười như thể ký ức về lần bọn nó gặp nhau gần đây nhất rất vui vẻ chứ không khổ sở tí nào. "Vậy, bạn... ờ.. nghỉ hè vui vẻ chứ?"

Vừa nói xong nó đã lập tức mong giá mà nó đừng nói – Cedric từng là bạn trai của Cho và, cũng giống với như Harry, ký ức về cái chết của anh chắc hẳn đã làm cho kỳ nghỉ của cô bé trở nên tệ hại. Gương mặt cô bé có vẻ căng thẳng, nhưng cô nói:

"À, cũng được, bạn biết đấy..."

"Đó có phải là phù hiệu Tornados (đội Lốc xoáy) ?". Ron chợt hỏi, trở vào mặt trước áo choàng của Cho, nơi một phù hiệu màu xanh da trời được vẽ rõ nét và gắn chữ T kép bằng vàng "Bạn không phải là cổ động viên của họ chứ?".

"Có", Cho đáp.

"Bạn luôn ủng hộ họ chứ, hay chỉ từ khi họ thắng giải lần này ?", Ron nói bằng giọng mà Harry cho là buộc tội không cần thiết.

"Tôi là cổ động viên của họ từ khi tôi lên sáu", Cho lãnh đạm đáp "Dẫu sao... hẹn gặp lại, Harry".

Cô bé bỏ đi. Hermione đợi đến khi Cho đi quá nửa sân mới quay nhìn Ron:

"Bạn thật là bất lịch sự!"

"Sao ? Mình chỉ hỏi cô nàng..."

"Bạn không thấy là bạn ấy muốn nói chuyện riêng với Harry sao ?"

"Thì sao ? Cô nàng có thể mà, mình đâu có ngăn..."

"Vậy vì cái quái gì bạn công kích bạn ấy về đội Quidditch của bạn ấy hả ?"

"Công kích ? Mình đâu có công kích, mình chỉ..."

"Ai quan tâm việc bạn ấy ủng hộ đội Tornados ?"

"Nào, coi, nửa số người mang phù hiệu ấy chỉ mua nó vào mùa (Quidditch) vừa rồi..."

"Nhưng thế thì có vấn đề gì !"

"Điều ấy có nghĩa họ không phải là người hâm mộ thực sự, họ chỉ là lũ theo đuôi..."

"Chuông rồi đấy", Harry giọng chán ngán, bởi vì Ron và Hermione mãi cãi nhau ầm to tới đến nỗi không thể nghe thấy nổi. Hai đứa nó vẫn không ngừng tranh cãi mãi trên đường tới cái nhà ngục của thầy Snape, và vì thế Harry có nhiều thời gian để ngẫm ra rằng, giữa Neville và Ron, nó vẫn may mắn hơn nhiều vì có được hai phút trò chuyện với Cho mà sau này nó có thể nhớ lại mà không có ý nghĩ muốn bỏ sang nước khác".

Và dù sao, nó nghĩ khi bọn nó xếp hàng ngoài cửa phòng học của thầy Snape, cô ấy đã chọn tới bắt chuyện với nó, phải không nào ? Cô ấy đã từng là bạn gái của Cedric; cô ấy rất có thể ghét Harry vì đã còn sống mà thoát khỏi mê cung Tam-Pháp-Thuật trong khi Cedric

lại chết, hơn nữa cô ấy còn nói chuyện với nó bằng giọng điệu hết sức thân thiện, không có vẻ như là cô ấy nghĩ nó điên, hay là đùa dối trá, hay một cách khinh khỉnh nào đấy phải chịu trách nhiệm vì cái chết của Cedric... đúng thế, cô ấy đã dứt khoát tới bắt chuyện với nó, và đó là lần thứ hai trong hai ngày..., nghĩ tới đây tinh thần Harry phát phới. Ngay cả tiếng cọt kẹt khi cửa hầm của thầy Snape mở ra, vốn là tiếng "báo điềm gở" đối với Harry, cũng chẳng thể đâm thủng quả bóng hy vọng nho nhỏ đang mỗi lúc một phồng ra trong ngực nó. Harry nối đuôi sau Ron và Hermione thành hàng đi vào lớp học, cùng hai đứa tới cái bàn quen thuộc ở cuối lớp. Nó ngồi xuống giữa Ron và Hermione, mặc kệ những tiếng om sòm cáu kỉnh mà hai đứa phát ra.

"Các cô cậu im đi cho", Snape đóng cánh cửa đằng sau, lạnh nhạt nói.

Thực ra không cần phải yêu cầu, ngay khi cả lớp nghe tiếng cửa đóng, lập tức toàn bộ trở nên im lặng và tất cả những tiếng sột soạt ngừng bật. Chỉ cần sự hiện diện của thầy Snape đã là quá đủ để làm cả lớp nín thinh.

"Trước khi chúng ta bắt đầu bài học hôm nay", Snape nói, phúi chiếc bàn của thầy và nhìn chằm chằm một lượt vô tất cả, "Tôi nghĩ cần nhắc nhở các cô cậu rằng chúng ta sẽ có một kỳ thi quan trọng vào tháng Sáu tới, trong đó các cô cậu sẽ phải chứng tỏ mình đã học được những gì về thành phần và công dụng của các loại độc dược ma thuật. Mặc dù một số cô cậu trong lớp rõ ràng là thứ thoái hóa não, nhưng tôi mong các cô cậu cố kiếm cho được một chữ "Chấp nhận" trên bằng Phù thủy thường đẳng, nếu không hãy ráng gánh lấy... sự không hài lòng của tôi.

Cái nhìn chằm chằm của thầy nấn ná lâu hơn một chút vào Neville, đứa vừa nuốt ực một cái trong cổ họng.

"Sau năm nay, dĩ nhiên, rất nhiều cô cậu sẽ không học với tôi nữa", Snape tiếp tục "Chỉ có đạt thành tích tốt nhất mới được vô lớp học Độc Dược bậc cao³, và điều đó cũng có nghĩa một số trong chúng ta nhất định sẽ phải gởi lời chào với lớp thôi".

Mắt thầy dừng lại ở Harry và cánh môi thầy cong lên. Harry nhìn trừng lại, thấy rõ một ước muốn không gì lay chuyển là nó sẽ bỏ môn Độc dược sau năm thứ năm.

"Nhưng phải mất một năm nữa trước cái lúc vui sướng được bye-bye cái lớp này", thầy Snape nói êm ru, "vì thế, dù các cô cậu có muốn tham gia lớp Bậc Cao hay không, tôi khuyên tất cả các cô cậu hãy tập trung hết nỗ lực để giữ cho được mức đỗ cao mà tôi đã mong chờ từ những học sinh Thường Đẳng của mình.

Hôm nay chúng ta sẽ pha chế một thứ linh dược thường được đặt ra với Bậc Phù thủy Thường đẳng: Thuốc nước Hòa bình, một loại linh dược dùng làm dịu đi lo âu và kích động. Cảnh báo với các cô cậu: nếu các cô cậu quá tay với những thành phần thuốc thì có thể khiến người uống nó rơi vào trạng thái ngủ sâu và đôi lúc dẫn đến không thể tỉnh lại, vì thế các cô cậu cần thật chú ý vào công việc của mình.

Bên trái Harry, Hermione ngồi thẳng dậy, trông có vẻ chú ý tới mức tối đa. Các thành phần và công thức..., thầy Snape gõ nhẹ cây đũa phép,... ở trên bảng... (chúng liền xuất hiện ở đó)...các trò sẽ thấy tất cả những thứ cần dùng..., ông gõ cây thước lần nữa,...trong tủ cất giữ... (cánh cửa tủ mà ông nói đến chợt hiện mở ra) các cô cậu có một giờ rưỡi... Bắt đầu.

Đúng như Harry, Ron và Hermione dự đoán, thầy Snape khó mà kiếm được thứ gì khó và phức tạp hơn như thế này. Các thành phần phải được cho vào vạc một cách thật chính xác về cả thứ tự lẫn số lượng; phải khuấy hỗn hợp đúng số lần, đầu tiên theo chiều kim đồng hồ, kế lại theo chiều ngược kim; sức nóng của ngọn lửa đun thuốc cũng phải hạ xuống đúng mức sau một thời gian nhất định trước khi thành phần cuối cùng được bỏ vô.

Một làn hơi bạc mỏng phải tỏa ra từ chỗ linh dược, Snape yêu cầu khi còn năm phút nữa hết giờ.

Harry, mồ hôi nhễ nhại, ngó một cách tuyệt vọng quanh căn hầm. Cái vạc của nó bốc đầy những đám hơi xám sẫm, còn của Ron lại bắn ra những tia lửa xanh lét. Seamus thì lúng túng chọc vô đám lửa đang có vẻ muốn tắt ngúm dưới đáy cái vạc của nó bằng đầu cây đũa phép. Tuy nhiên, trên mặt thứ thuốc của Hermione lại phủ một màn sương mờ màu bạc, và khi thầy Snape đi qua thầy cúi cái mũi khoằm khoằm xuống sẫm soi, rồi chẳng nói thêm gì, cũng có nghĩa thầy chẳng tìm được điều gì để chê trách.

Nhưng tới đồng thuốc của Harry, thầy Snape dừng lại, nhìn xuống với nụ cười tự mãn khùng khiếp.

Potter, cái thứ này là cái gì vậy ?

Những đứa nhà Slytherins ngồi đầu lớp đều có vẻ hăm hở, bọn nó rõ là rất thích coi thầy Snape chế nhạo Harry.

Thuốc nước Hòa bình Harry căng thẳng nói.

Nói coi, Potter, thầy Snape nói khế Cậu biết đọc chứ ?

Draco Malfoy cười cợt.

Dạ, con biết, Harry nói, các ngón tay ghì chặt cây đũa phép.

Đọc cho tôi dòng thứ ba trong công thức, Potter

Harry liếc lên bảng, cũng không dễ gì đọc được mấy dòng công thức qua đám sương mù hơi nước đủ màu đang tràn ngập căn hầm.

"Thêm bột đá mặt trăng, khuấy ba lần ngược chiều kim đồng hồ, để nhỏ lửa trong vòng bảy phút và cho thêm hai giọt xi-rô lê lư (cây lê lư, cây trị bệnh điên)". Tim nó chìm xuống. Nó đã không thêm xi-rô lê lư vô, mà làm luôn bước bốn của công thức sau khi ninh nhỏ lửa món thuốc của nó trong bảy phút.

Cậu có làm đúng mọi điều ở dòng thứ ba không hả, Potter ?

Không, Harry lí nhí.

Vui lòng nói to lên ?

Không ạ, Harry nói, có vẻ to hơn được một chút Con quên món lê lư.

Tôi biết cậu quên, Potter, và điều đó cũng có nghĩa cái đám hổ lốn này hoàn toàn vứt đi. Biến.

Món thuốc của nó biến mất; nó đứng chờ vợ một cách ngu ngốc bên cạnh chiếc vạc trống rỗng.

Tất cả những ai đã chịu khó đọc công thức, cho một ít mẫu thuốc vào một cái lọ, dán nhãn ghi tên rõ ràng và mang lên bàn tôi để kiểm tra., thầy Snape nói Bài tập về nhà, mười hai inch (30cm) giấy da về đặc tính của đá mặt trăng và công dụng của nó trong việc pha chế linh dược, nộp vào thứ Năm.

Trong khi tất cả những đứa khác cho thuốc vô lọ, Harry dọn đồ của nó, kích động. Thứ thuốc của nó chẳng tệ hơn cái của Ron, vốn đang tỏa một mùi khủng khiếp của trứng thối, hay của Neville, thứ đạt đến độ cứng của xi măng vừa trộn, và Neville giờ phải đục món thuốc của nó ra, vậy mà lại là nó, Harry, nhận điểm không cho buổi học hôm nay. Nó cất đĩa phép vô túi và ngồi phịch xuống ghế, nhìn những đứa khác hết đứa này đến đứa kia tới bàn thầy Snape với những lọ đầy nút chặt. Khi cuối cùng chuông cũng reo, Harry là đứa ra khỏi căn hầm đầu tiên và khi Ron với Hermione gặp nó ở Đại Sảnh, nó đã bắt đầu đang ăn trưa. Trần nhà thậm chí còn xám xịt hơn suốt buổi sáng. Mưa quất vô những cửa sổ cao.

Thật không công bằng, Hermione ngồi xuống cạnh Harry, tự lấy cho mình món thịt băm với khoai tây và an ủi, Món thuốc của bạn còn chả tệ như của Goyle; khi nó cho thuốc vô cái lọ vỡ tan làm cháy cả áo choàng của nó

Ờ, thì vậy, Harry nói, trừng mắt nhìn đĩa thức ăn của nó, đã bao giờ Snape công bằng với mình chưa ?

Không có đứa nào trả lời, cả ba đứa tụi nó đều biết sự thù hằn giữa Snape với Harry đã bắt đầu vô điều kiện từ khi nó đặt chân vô trường.

Mình đã nghĩ thầy ấy sẽ đối tốt với bạn hơn trong năm học này, Hermione nói giọng thất vọng. Ý mình là... bạn biết đấy... nó thậm trọng nhìn xung quanh; có nửa tá ghế trống ở cả hai phía và không có ai di ngang qua...giờ thầy ấy trong Hội và mọi thứ...

Năm độc không đổi chỗ chúng mọc (thành ngữ), Ron mỉa mai. Dẫu sao mình vẫn luôn nghĩ thầy Dumbledore thật gần khi tin tưởng Snape. Bằng chứng nào nói ông ấy đã thực sự không làm cho Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy ?

Mình nghĩ có lẽ thầy Dumbledore có nhiều chứng cứ, cho dù thầy không nói cho bạn, Ron, Hermione bực nói.

Thôi, cả hai im đi, Harry nặng nề nói, khi Ron mở miệng định cãi lại. Cả Hermione và Ron đều đông cứng lại, trông giận dữ và tổn thương. Hai bạn không thể để yên được à ? Harry nói Các bạn cứ luôn công kích lẫn nhau, nó làm mình phát ốm lên. Và bỏ món thịt hầm, nó quàng cặp xách lên vai để mặc hai đứa ngồi lại đó.

Harry đi hai bước một trên cầu thang cẩm thạch, luồn qua nhiều học sinh đang vội vã tới ăn trưa. Con tức giận đột ngột bùng lên vẫn sùng sục trong lòng nó, và vẻ mặt choáng váng của Ron và Hermione làm nó, trong thâm tâm cảm thấy thỏa mãn. Cũng đáng thôi, nó nghĩ, tại sao tụi nó không yên được chút nào hết... cãi vặt liên miên... quá đủ để làm ai cũng phải tăng xông đến đầu...

Nó luồn qua bức tranh lớn của Ngài Hiệp sĩ Cadogan ở đầu cầu thang, Ngài Cadogan rút gươm ra và khua mạnh về phía Harry, đưa đám phốt lò ông ta.

Trở lại, đồ chó má đáng khinh ! Mau dừng và chiến đấu ! Ngài Cadogan hét lên bằng giọng ngèn ngẹt sau tấm mũ sắt che mặt, nhưng Harry cứ đi tiếp và khi Ngài Cadogan định đuổi theo nó bằng các chạy sang bức tranh bên cạnh, nhưng ông ta đã bị chủ của nó, một con chó sói săn hung dữ và to lớn, đẩy lui trở lại.

Harry dùng quãng thời gian còn lại của giờ ăn trưa ngồi một mình dưới cái cửa sập trên đỉnh Tháp phía Bắc. Vì thế, nó là đứa đầu tiên trèo lên chiếc thang bạc dẫn tới phòng học của giáo sư Sybill Trelawney khi chuông reo.

Sau tiết Độc dược, Tiên tri là môn Harry thấy khó ưa nhất, phần lớn bởi vì thói quen của Giáo sư Trelawney trong việc tiên đoán những cái chết sớm xảy ra với nó cứ mỗi vài tiết một lần. Người đàn bà gầy, quần hàng lớp khăn choàng và chói lọi với những chuỗi hạt đeo đầy mình, luôn luôn nhắc nhở Harry về những thứ linh tinh đáng sợ, với đôi kính làm đôi mắt trở nên to một cách quá đáng. Bà đang bận xếp những cuốn sách bọc da cũ mèm lên từng chiếc bàn khẳng khiu, nhưng ánh sáng của những ngọn đèn bị phủ trùm bởi những chiếc khăn choàng và ánh lửa nhỏ bé yếu ớt quá lò mờ khiến bà có vẻ không nhận thấy nó bước vào và chọn một chỗ ngồi trong bóng tối. Những đứa khác vào lớp sau nó khoảng hơn 5 phút. Ron xuất hiện từ sau cánh cửa lật, cẩn thận nhìn quanh, phát hiện ra Harry và đi thẳng về phía nó, hoặc đi thẳng nhất mà nó có thể trong lúc mãi tránh đám bàn ghế và những cái nệm quá sức rườm rà.

Hermione và mình đã không cãi nhau nữa, nó nói, ngồi xuống cạnh Harry.

Tốt, Harry lau bầu.

Nhưng Hermione nói bạn ấy nghĩ sẽ tốt hơn nếu bạn không trút sự bực tức lên đầu bọn mình nữa, Ron nói.

Mình không..

Mình chỉ chuyển lời thôi, Ron ngắt lời, Nhưng mình nghĩ là bạn ấy đúng. Bọn mình không có lỗi gì khi Seamus và thầy Snape đối xử với bạn như vậy

Mình chưa bao giờ nói thế...

Chúc một ngày tốt lành, Giáo sư Trelawney nói bằng giọng mơ hồ huyền bí thường ngày, và Harry dùng bật, một lần nữa cảm thấy khó chịu và một chút hổ thẹn. Và chào mừng các con trở lại lớp Tiên tri. Dĩ nhiên, cô đã cẩn thận theo dõi số mệnh của các con trong dịp hè, và cô vui mừng thấy các con trở lại Hogwarts an toàn... và, tất nhiên, cô đã biết trước như vậy.

Các con có thể thấy trên bàn trước mặt các con những cuốn Sấm Đoán Mộng, tác giả Inigo Imago. Giải nghĩa các giấc mơ là một phương pháp quan trọng trong việc tiên đoán tương lai vì nó đạt tới nghệ thuật thiêng liêng của tiên tri. Nếu các con có Nội Nhân, chúng chỉ và điểm số không thành vấn đề. Tuy nhiên, ngài Hiệu trưởng muốn các con phải có bài kiểm tra, vì thế...

Giọng bà kéo dài một cách công phu, làm bọn nó không chút nghi ngờ rằng giáo sư Trelawney coi môn của cô cao quý hơn nhiều mấy thứ trần tục hèn kém kiểu như các kỳ thi.

Nào, vui lòng chuyển sang phần giới thiệu và đọc coi Imago đã nói gì về giải mộng. Sau đó, chia thành cặp. Sử dụng Sấm Đoán mộng để cắt nghĩa những giấc mơ gần đây của nhau. Bắt đầu đi.

Điểm tốt duy nhất của môn học này là nó không chiếm luôn 2 tiết. Khi bọn nó đã xong phần giới thiệu của cuốn sách, bọn nó còn có mười phút để giải mộng. Ở bàn cạnh Harry và Ron, Dean cặp đôi với Neville, đưa ngay lập tức bắt tay vào kể một tràng dài về cơn ác mộng trong đó một cái kéo khổng lồ phá hoại chiếc mũ đẹp nhất của bà nó; trong khi Harry và Ron chỉ nhìn nhau ử rử.

Mình chưa bao giờ nhớ nổi những giấc mơ của mình, Ron nói, Bạn kể đi.

Bạn phải nhớ được một cái chứ, Harry nôn nóng nói.

Nó không định kể với ai về những giấc mơ của nó. Nó hiểu rõ cơn ác mộng thường xuyên về bãi tha ma ấy có ý nghĩa gì, nó không cần Ron hay Giáo sư Trelawney hoặc là cái thứ Sấm Đoán Mộng ngu ngốc ấy chỉ ra hộ.

"Thế này, một đêm nọ mình mơ thấy mình chơi Qidditch", Ron nói, cau mặt cố nhớ lại "Bạn đoán coi nó có nghĩa gì?"

"Không khéo bạn lại sắp bị một cây thực quỳ khổng lồ hay cái gì đó xơi mất cũng nên", Harry nói, lật các trang Sấm Đoán Mộng với vẻ chẳng chút hứng thú. Tìm kiếm những mảnh của các giấc mơ trong bài Sấm thật là một công việc dần dần, và Harry cũng chẳng phấn khởi hơn khi Giáo sư Trelawney giao bài tập cho bọn nó về nhà làm là ghi nhật ký các giấc mơ trong vòng một tháng. Khi chuông reo hết giờ, nó và Ron xuống thang trở về, Ron cầu nhàu inh ỏi.

"Bạn có thấy chúng ta đã bị giao bao nhiêu bài tập về nhà rồi chứ? Thầy Binns bắt chúng ta viết một bài luận dài một foot rưỡi (khoảng 30cm) về cuộc chiến với người khổng lồ, Snape thì đòi tụi mình viết một foot (25cm) về công dụng của đá mặt trăng, và bây giờ còn phải làm nhật ký về các giấc mơ trong một tháng trời! Fred và George đâu có sai khi nói về năm Bạc Thường Đăng phải không? Cái bà Umbridge đó tốt nhất không nên cho chúng ta thêm chút bài gì nữa..."

Khi bọn nó vào lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám bọn nó thấy Giáo sư Umbridge đã ngồi sẵn trên bàn giáo viên, mặc chiếc áo len đan màu hồng mịn mượt hôm trước với một cái nơ bướm bằng nhung đen trên đầu, làm Harry lại lần nữa liên tưởng tới hình ảnh con ruồi đậu một cách thiếu khôn ngoan trên chóp một con cóc lớn.

Cả lớp im lặng vô lớp; Giáo sư Umbridge hãy còn là con số bí ẩn và không đứa nào biết bà có thể nghiêm khắc về kỷ luật tới mức nào.

"À, chào các con!", bà nói, khi cuối cùng cả lớp đều đã ngồi yên vị trí.

Vài đứa lăm băm đáp lại "Chào cô".

"Chắc chắc", giáo sư Umbridge nói "Không phải như thế chứ ? Ta muốn các con vui lòng đáp lại "Chào cô, Giáo sư Umbridge". Một lần nữa nào. Chào cả lớp !"

"Chào cô, Giáo sư Umbridge ", bọn nó đáp giọng đều đều.

"Đây, coi", giáo sư Umbridge ngọt ngào nói "Không khó lắm, phải không ? Cất đĩa phép đi và lấy bút lông ra nào".

Nhiều đứa trong lớp trao đổi những cái nhìn u ám; yêu cầu "cất đĩa phép" chưa bao giờ mở đầu cho một tiết học thú vị. Harry nhét đĩa phép của nó trở lại cặ và kéo ra bút lông, mực và cuộn giấy da. Giáo sư Umbridge mở túi xách, rút chiếc đĩa phép ngắn khác thường ra, và gõ mạnh lên bảng; một dòng chữ hiện lên ngay lập tức:

"Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám, Trở lại những Khái niệm Cơ bản"

"Nào, mấy bài học của các con ở môn học này thường bị ngắt quãng và dở dang, phải không ?", Giáo sư Umbridge phát biểu, quay trở lại nhìn cả lớp với đôi tay nắm chặt ngay ngắn phía trước. Việc thay đổi giáo viên không ngót, mà rất nhiều trong số đó lại có vẻ không theo bất cứ chương trình giảng dạy nào được Bộ phê chuẩn, đáng tiếc là đã dẫn tới trình độ quá thấp so với chuẩn mà chúng ta mong đợi ở các con vào năm Thường Đăng.

"Tuy nhiên, các con sẽ rất vui khi biết rằng, những vấn đề ấy nay sẽ được sửa. Chúng ta sẽ theo một giáo trình có kết cấu, tập trung vào lý thuyết và đã được Bộ phê chuẩn. Nào, chép vô".

Bà ta lại gõ vào tấm bảng; dòng chữ đầu tiên biến mất, thay vào đó là "Mục tiêu của khóa học"

.Hiểu nguyên lý cơ bản của ma thuật phòng vệ.

.Học nhận biết những trường hợp mà ma thuật phòng vệ có thể được sử dụng một cách hợp pháp.

.Xác định cách dùng ma thuật phòng vệ trong các ngữ cảnh thực tế.

Trong hai giây lớp học đầy những tiến sột soạt của bút lông gõng viết lên giấy da. Khi cả lớp đã chép xong ba mục tiêu khóa học của Giáo sư Umbridge, bà hỏi, "Tất cả các con đã có cuốn Lý Thuyết Ma Thuật Phòng Vệ của Wilbert Slinkhard rồi chứ ?"

Đáp lại cô là những tiếng "Dạ" ào ào uể oải.

"Cô thấy chúng ta nên thử lại lần nữa", giáo sư Umbridge nói "Khi cô đặt câu hỏi cho các con, cô muốn các con trả lời Vâng, thưa giáo sư Umbridge, hoặc "Không ạ, thưa giáo sư Umbridge". Nào ! Tất cả các con đã có cuốn Lý Thuyết Ma Thuật Phòng Vệ của Wilbert Slinkhard rồi chứ ?"

Vâng, thưa giáo sư Umbridge, tiếng cả lớp vang vang.

"Tốt,", giáo sư Umbridge nói, "Bây giờ mở trang 5 ra và đọc Chương Một, Những khái niệm cơ bản cho Người mới học. Không cần thảo luận bàn tán gì cả".

Giáo sư Umbridge rời bảng và ngồi xuống chiếc ghế sau bàn giáo viên, chăm chú quan sát bọn trẻ với cặp mắt cóc hum húp. Harry mở trang 5 cuốn Lý thuyết Ma thuật Phòng vệ của nó và bắt đầu đọc.

Đó thật là một công việc chán òm, cũng tệ chẳng khác nào nghe nghe Giáo sư Binns giảng bài. Nó càng lúc càng cảm thấy không thể tập trung nổi; nó đọc đi đọc lại một dòng đến nửa tá lần mà chẳng hiểu nổi quá vài từ đầu. Vài phút im lặng trôi qua. Bên cạnh nó, Ron lơ đãng quay quay cây bút của nó giữa các ngón tay, nhìn chăm chập vào cùng một điểm trên trang sách. Harry nhìn sang phải và ngạc nhiên đến tỉnh cả ngủ. Hermione thậm chí còn chưa mở cuốn sách của nó ra. Nó đang nhìn chăm chăm vào Giáo sư Umbridge, tay giơ lên không.

Harry không thể nhớ nổi có bao giờ Hermione lại bỏ bê không đọc sách khi thầy cô yêu cầu, hoặc cưỡng lại nổi sự cám dỗ của bất cứ cuốn sách nào trước mũi cô bé. Nó nhìn Hermione vẻ dò hỏi, nhưng cô bé chỉ khẽ lắc đầu ra dấu rằng chưa trả lời được, và tiếp tục chăm chú vào Giáo sư Umbridge, trong khi bà đương cương quyết nhìn theo hướng khác.

Tuy nhiên, vài phút sau, Harry không còn là đứa duy nhất nhìn Hermione. Cái chương bọn nó phải đọc chán đến nỗi càng lúc có nhiều đứa thà ngồi coi Hermione cố gắng một cách thăm lặng nhằm thu hút sự chú ý của Giáo sư Umbridge hơn là vật lộn với "Những khái niệm cơ bản cho Người mới học"

Khi có hơn nửa lớp nhìn Hermione hơn là nhìn vô mấy cuốn sách, Giáo sư Umbridge dường như đã quyết định không thể lờ đi được nữa.

"Con muốn hỏi gì về chương này à, cưng ?", bà hỏi Hermione, như thể bà vừa mới nhận ra.

"Không phải về chương này ạ", Hermione đáp.

"À, chúng ta đang đọc mà", Giáo sư Umbridge nói, phô ra hàm răng nhọn nhỏ tí, "Nếu con có thắc mắc gì khác chúng ta có thể bàn vào cuối tiết học".

"Con có một thắc mắc về mục tiêu khóa học này, thưa cô". Hermione nói.

Giáo sư Umbridge nhếch đôi lông mày.

"Và tên con là... ?"

Hermione Granger, Hermione trả lời.

Thế này, Trò Granger, cô nghĩ mục tiêu khóa học đã quá rõ ràng nếu con chịu khó đọc cho kỹ một chút", Giáo sư Umbridge cố nói bằng một giọng thật ngọt.

Con đọc không kỹ lắm, Hermione nói huych toẹt Trong đó không có đoạn nào nói về việc sử dụng các câu thần chú phòng vệ cả

Lập tức một sự im lặng bao trùm cả lớp và nhiều học sinh ngoảnh đầu lỏ vẻ không tán thành với ba mục tiêu khóa học trên bảng.

Sử dụng thần chú phòng vệ ? Giáo sư Umbridge khẽ cười nhắc lại Tại sao, cô chẳng tưởng ra được có tình thế nào trong lớp của cô lại cần các trò sử dụng thần chú phòng vệ cả, Trò Granger. Chắc là trò không mong bị tấn công trong giờ học đấy chứ ?

Chúng con sẽ không sử dụng ma thuật sao ?", Ron la to.

Trong lớp của tôi học sinh giờ tay phát biểu khi họ muốn nói gì đó, Trò- ?"

Weasley, Ron đáp, tay bật giờ lên.

Giáo sư Umbridge, vẫn cười thoải mái, quay lại phía nó. Harry và Hermione cũng lập tức giờ tay. Đôi mắt mòng mọng của Giáo sư Umbridge nấn ná một chút ở Harry trước khi nhắm Hermione.

Rồi, Trò Granger ? Trò muốn hỏi gì nữa ?

Vâng, Hermione nói. Chắc hẳn nội dung chính của Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám là môn thực hành bùa chú phòng vệ chứ ạ ?

Trò có phải là là chuyên gia Giáo dục do Bộ đào tạo không, trò Granger ? Giáo sư Umbridge hỏi bằng giọng ngọt ngào giả tạo.

Không, nhưng...

Vậy thì, cô e là trò không đủ tư cách để quyết định xem nội dung chính của bất cứ lớp học nào. Những phù thủy già dặn hơn và thông minh hơn trò rất nhiều đã lập ra giáo trình mới này cho chúng ta. Trò sẽ học về thần chú phòng vệ theo một cách an toàn và không nguy hiểm...

Cái đó thì dùng làm gì ? Harry nói to. Nếu chúng con bị tấn công, đó sẽ không theo một cách...

Tay.. Trò Potter Giáo sư Umbridge nói như hát.

Harry giờ mạnh nắm tay lên. Một lần nữa, Giáo sư Umbridge mau chóng quay mặt đi khỏi nó, nhưng bây giờ một số học sinh khác cũng giờ tay lên.

Và tên trò là... Giáo sư Umbridge nói với Dean.

Dean Thomas.

Được rồi, Trò Thomas?

Dạ, phải chăng như Harry nói, Dean phát biểu Nếu chúng ta bị tấn công, thì sẽ không thể không nguy hiểm

Cô nhắc lại, Giáo sư Umbridge cười khích bác Trò hy vọng bị tấn công trong giờ của cô lẫn phòng ?

Không, nhưng...

Giáo sư Umbridge át lời nó Cô không muốn phê phán cái cách người ta điều hành cái trường này, bà nói, một nụ cười thiếu sức thuyết phục làm căng chiếc miệng rộng, nhưng các con đã bị đưa vào tình thế nguy hiểm bởi một số phù thủy tặc trách ở lớp này, quả thực rất vô trách nhiệm - không thể tuyên dương nổi, bà cười khinh, đặc biệt là những kẻ lai...

Nếu cô nói Giáo sư Lupin, Dean nói to giận dữ, thầy ấy là giáo viên tốt nhất mà bọn con từng...

Tay, Trò Thomas ! Như cô đã nói-các trò đã được dạy vỡ lòng bằng những thần chú phức tạp, không thích hợp với độ tuổi và có khả năng gây chết người. Các trò đã bị làm cho phát hoảng lên và tin rằng các trò có thể bị tấn công bởi Pháp thuật Hắc ám mọi lúc...

Không, bọn con không hoảng sợ, Hermione kêu, Bọn con chỉ...

Tay chưa giơ lên, Cô Granger !

Hermione đưa tay lên. Giáo sư Umbridge quay qua chỗ khác.

Tôi cho là người tiền nhiệm của tôi không chỉ biểu diễn những lời nguyên bất hợp pháp trước mắt các trò, ông ta đã thiết đã thực hiện nó lên mình các trò

Nói vậy, hóa ra thầy ấy là kẻ điên, phải không ?, Dean kịch liệt, Xin cô nhớ cho, bọn con vẫn học được rất nhiều.

Tay cậu chưa giơ lên, Cậu Thomas !, giọng Giáo sư Umbridge rung lên, Bây giờ, Bộ thấy là những kiến thức lý thuyết là quá đủ cho các trò qua được các kỳ thi, mà, rốt lại thì đấy cũng là tất cả những gì các trò cần khi tới trường. Và tên trò là ?, bà ta tiếp, chăm chăm nhìn Parvati, đưa vừa giơ tay lên.

Parvati Patil ạ, con muốn hỏi bọn con có được thực hành chút nào ở môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc Ám Thường đẳng không ạ ? Chúng con chẳng lẽ không được thể hiện xem chúng con có thể thực sự thực hiện thần chú phản-nguyên hay đại loại như thế sao ?

Khi nào các trò học lý thuyết đủ vững, không có lý do gì mà các trò không thể biểu diễn các câu thần chú dưới hoàn cảnh được kiểm soát cẩn thận của kỳ thi, Giáo sư Umbridge tùy tiện nói.

Mà không được thực hành từ trước ư ? Parvati giọng hoài nghi. Cô nói rằng lần đầu tiên chúng con được làm phép là trong kỳ kiểm tra sao ?

Cô nhắc lại, khi nào các trò học lý thuyết đủ vững...

Thế lý thuyết thì dùng được gì trong hoàn cảnh thực tế ? Harry nói to, nắm tay nó lại giơ lên.

Giáo sư Umbridge nhìn lên.

Đây là trường học, không phải hoàn cảnh thực tế, bà ta nói một cách êm ái.

Như vậy tức là chúng con không cần phải chuẩn bị cho những gì đang đợi chúng con ở ngoài đấy ư ?

Không có gì đang đợi ngoài đó hết, Cậu Potter.

Ồ vậy sao ?, Harry nói. Sự tức giận của nó, có vẻ như âm ỉ trong lòng nó suốt ngày nay, đã sôi lên.

Cậu tưởng ai muốn tấn công lũ trẻ nít như các cô cậu chứ, Giáo sư Umbridge hỏi bằng một giọng ngọt ngào khủng khiếp.

Hmm, coi nào..., Harry nhại giọng trầm ngâm nói Có thể... Chúa tể hắc ám Voldemort chẳng ?

Ron há hốc miệng, Lavender Brown thét nhỏ một tiếng, Neville tuột ra khỏi ghế của nó. Giáo sư Umbridge, tuy vậy, không hề nao núng. Bà ta nhìn chăm chăm vào Harry với vẻ mặt đắc ý ác nghiệt.

Trừ mười điểm nhà Gryffindor, Cậu Potter.

Lớp học im phăng phắc. Tất cả đều nhìn vào bà Umbridge và Harry.

Nào, để tôi nói rõ một số điều.

Giáo sư Umbridge đứng lên và cúi đầu nhìn bọn nó, bàn tay với những ngón cùn cộn dần lên bàn.

"Các trò được thông báo rằng tên phù thủy Hắc ám nào đó đã trở về từ cõi chết

Hắn không chết, Harry tức giận, Nhưng đúng, hắn đã trở lại !

Cậu-Potter-cậu-đã-làm-mất-của-Nhà-cậu-mười-điểm-đừng-có-tự-làm-tình-thế-của-mình-xấu-đi, Giáo sư Umbridge nói một hơi không thèm nhìn nó. Như tôi đã nói, Các trò được thông báo rằng tên phù thủy Hắc ám nào đó đã hoành hành trở lại. Đó là điều dối trá.

Nó KHÔNG PHẢI là điều dối trá, Harry nói. Tôi đã nhìn thấy hắn, tôi đã chọi nhau với hắn !

Cấm túc, trò Potter !, Giáo sư Umbridge giọng đắc thắng. Tối mai. Vào lúc 5 giờ. Ở văn phòng của tôi. Tôi nhắc lại, đó là điều dối trá. Bộ Pháp Thuật bảo đảm rằng các trò không hề bị bất cứ nguy hiểm nào từ bất cứ phù thủy Hắc ám nào. Nếu các trò còn lo lắng nữa, bằng cách nào cũng được, tới gặp tôi ngoài giờ học. Nếu có ai gây hoang mang cho các trò bằng những trò bịa đặt về sự hồi sinh của phù thủy Hắc ám, tôi muốn được nghe về điều đó. Tôi ở đây để giúp đỡ. Tôi là bạn của các trò. Và bây giờ, các trò vui lòng tiếp tục đọc đi. Trang 5, Những khái niệm cơ bản dành cho Người mới học.

Giáo sư Umbridge ngồi xuống sau chiếc bàn giáo viên. Nhưng Harry vẫn đứng. Mọi người nhìn chăm chăm vào nó; Seamus trông nửa hoảng sợ, nửa mê hoặc.

Harry, không ! Hermione thầm thì cảnh cáo, kéo ống tay áo nó, nhưng giật tay ra.

Vậy, theo cô, Cedric Diggory chết vì tự sát, phải không ? Harry hỏi, giọng nó run lên.

Cả lớp dường như cùng lúc hít vô, không ai, ngoài Ron và Hermione, từng nghe Harry nói về những chuyện xảy ra vào đêm Cedric chết. Cả bọn nhìn ngấu nghiến hết Harry lại sang Giáo sư Umbridge, người đang trừng mắt nhìn nó, nụ cười giả tạo trên mặt không còn thấy đâu nữa.

Cái chết của Cedric Diggory là một tai nạn thảm thương, bà ta lạnh nhạt nói.

Đó là một vụ giết người, Harry tuyên bố. Nó có thể cảm nhận thân hình nó đang run lên. Nó hầu như không nói với ai về điều này, và chẳng nói tí nào với cả ba mươi đứa bạn cùng lớp đang háo hức lắng nghe. Voldemort đã giết anh ấy và cô biết điều đó

Gương mặt Giáo sư Umbridge thoáng bối rối. Trong khoảnh khắc, Harry tưởng bà ta sẽ thét vô mặt nó. Nhưng rồi bà nói, bằng giọng nữ ngọt ngào nhất, êm dịu nhất của mình: Tới đây, Trò Potter thân mến.

Nó đẩy ghế sang một bên, sai bước vòng qua Ron và Hermione lên bàn giáo viên. Nó có thể cảm nhận những đứa còn lại trong lớp đang nín thở. Nó quá giận dữ đến nỗi chẳng cần biết cái gì sẽ xảy ra nữa.

Giáo sư Umbridge rút ra khỏi túi xách một cuộn giấy da nhỏ màu hồng, trái nó lên bàn, nhúng bút lông chấm mực và bắt đầu viết ngoặc ngoạch, uốn cong cuộn giấy da che lên mặt Harry không nhìn được bà viết cái gì. Không ai nói câu nào. Sau khoảng một phút bà cuộn tờ giấy lại và lấy đũa phép gõ nhẹ vào đó, nó như bị gắn chặt không có đến một đường nối để Harry có thể mở ra.

Đưa nó cho Giáo sư McGonagall cầm, Giáo sư Umbridge giờ ra đưa cho nó.

Nó nhận lấy mà không nói một tiếng, xoay gót chân và rời khỏi phòng, thậm chí không hề nhìn Ron và Hermione, đóng sầm cánh cửa đằng sau nó. Nó đi rất nhanh theo hành lang, nắm chặt bức thư gửi Giáo sư McGonagall trong tay, và khi rẽ ngoặt nó va phải con yêu tinh Peeves, kẻ nhỏ thó miệng rộng đang thả mình lơ lửng giữa không trung và chơi trò tung hứng với vài lọ mực.

Sao lại là Potty Wee Potter? (Potter nhỏ bé ngớ ngẩn, cũng có nghĩa khác là Thợ gốm làm bô) !, Peeves cười khích khích, để hai lọ mực rơi xuống sàn nhà làm chúng vỡ ra và bắn mực tung tóe; Harry nhảy lùi lại tránh cùng với một tiếng gầm gừ:

Thôi cái trò đó đi, Peeves.

Ồ hô, Crackpot (Người lập dị/Cái lọ vỡ) quạu rồi, Peeves nói, đeo đẳng nó suốt dọc hành lang, liếc mắt đều cáng khi hất bay vù vù trên đầu nó Lần này là chuyện gì thế, ông bạn tốt Potty (Cái bô/Ngu xuẩn) của tôi ? Nghe thấy những giọng nói ? Nhìn thấy ảo ảnh ? Nói bằng... Peeves trề dài miệng bĩu môi... ngữ ?

Tao nói, để tao MỘT MÌNH ! Harry hét, chạy xuống tầng cầu thang gần nhất, nhưng Peeves chỉ việc trượt theo thành cầu thang bên cạnh nó.

Ồ, coi cậu ta sửa kìa, cậu nhỏ Potty (Mất trí/Cái Bô), Nhưng những người tốt bụng thì nghĩ cậu ta buồn, Còn Peevesy biết rõ hơn và nói cậu ta điên...

IM ĐI !

Cánh cửa bên trái nó chột mở ra và Giáo sư McGonagall hiện ra từ trong phòng với vẻ dữ dằn và hơi phiền.

Con hét cái gì thế, Potter ?, bà cau kính nói, trong lúc Peeves cười khích khích vui sướng và phóng mình khỏi tầm mắt. Sao con không học trong lớp ?

Con được cử tới gặp cô, Harry khó nhọc nói.

Được cử ? Con nói vậy là sao, được cử ?

Nó giờ bức thư của Giáo sư Umbridge ra. Giáo sư McGonagall cầm lấy, cau mày, rạch nó ra bằng cách gõ nhẹ cây đũa phép, duỗi thẳng và bắt đầu đọc. Trong lúc đọc, mắt bà lia ngang từ bên này sang bên kia đằng sau cặp kính vuông, và cứ mỗi lần như thế chúng lại càng thu hẹp lại.

Tới đây, Potter

Nó theo bà vào phòng làm việc của bà. Cánh cửa tự động đóng lại đằng sau nó.

Vậy, Giáo sư McGonagall bắt thần hỏi, Có đúng thế không ?

Cái gì đúng ạ ?, Harry hỏi, có vẻ hung hăng hơn dự định. Giáo sư ?, nó thêm, cố gắng nói bằng giọng lễ độ hơn.

Có đúng là con đã lớn tiếng với giáo sư Umbridge không ?

Vâng, Harry nói.

Con gọi bà ấy là kẻ nói dối ?

Vâng

Con bảo bà ấy Kẻ-chớ-gọi-tên-ra đã trở lại ?

Vâng

Giáo sư McGonagall ngồi xuống chiếc ghế sau bàn, nhìn nó một cách kỹ lưỡng. Rồi bà nói: Ăn bánh quy nhé, Potter.

Ăn... Cái gì ạ ?

Bánh quy, bà nhắc lại vẻ sốt ruột, chỉ chiếc hộp kẻ vuông đặt trên một trong những chồng sách trên bàn. Và ngồi xuống.

Đã có lần Harry tưởng sẽ bị Giáo sư McGonagall đánh cho mấy roi, mà cuối cùng lại được bà giới thiệu vào đội Quidditch Nhà Gryffindor. Nó ngồi xuống chiếc ghế đối diện với bà và tự mình lấy một chiếc Bánh Sa Giông Vị Gừng, cảm thấy bối rối và thiếu chuẩn bị cũng giống như lần trước.

Giáo sư McGonagall đặt bức thông điệp của Giáo sư Umbridge xuống và nghiêm trang nhìn Harry.

Potter, con cần phải cẩn thận.

Harry nuốt vội miếng bánh đang đầy trong mồm và chăm chú nhìn bà. Giọng bà không giống như bất cứ lần nào nó đã nghe trước đây, nó không sôi nổi, mạnh mẽ và nghiêm khắc, nó chậm rãi, quan ngại và có vẻ gì đó tình cảm hơn nhiều lúc bình thời.

Hạnh kiểm xấu trong giờ học của Dolores Umbridge sẽ làm con phải trả giá rất nhiều hơn là điểm Nhà và Cẩm túc.

Cô nói...

Potter, bình tĩnh mà phán đoán, Giáo sư McGonagall cúi kính, đột ngột trở lại cách cư xử thường ngày. Con biết bà ta đến từ nơi nào, con phải hiểu bà ta làm việc cho ai.

Tiếng chuông reo báo hiệu tiết học kết thúc. Bên trên và mọi phía xung quanh vang lên tiếng rầm rập của hàng trăm học sinh.

Trong này nói là bà ta phạt Cấm túc con vào tất cả các tối trong tuần này, bắt đầu từ ngày mai, Giáo sư McGonagall nói, nhìn lại bức thư của bà Umbridge.

Tất cả các tối trong tuần ! Harry lặp lại, kinh khiếp. Nhưng, Giáo sư, cô có thể... ?

Không, cô không thể, Giáo sư McGonagall thẳng thừng.

Nhưng...

Bà ta là giáo viên của con và có đủ quyền để phạt Cấm túc con. Con sẽ tới phòng của bà ta vào 5 giờ ngày mai để bắt đầu. Nhớ một điều: chỗ bà Dolores Umbridge thì đi đứng cho cẩn thận đấy.

Nhưng con đã nói sự thật !, Harry nói với giọng tổn thương. Voldemort đã trở lại, cô biết hẳn đã trở lại, Giáo sư Dumbledore biết hẳn đã trở lại.

Chúa ơi, Potter !, Giáo sư McGonagall nói, giận dữ đẩy kính lên (Bà nhăn mặt khủng khiếp khi nó nói ra tên của Voldemort). Con thực nghĩ đây là chuyện nói thật nói dối à ? Đây là chuyện nhấn nhay và kiểm soát tính khí của mình !

Bà đứng dậy, mũi phập phồng và miệng khép chặt, và Harry cũng đứng dậy theo.

Ăn cái bánh nữa đi, bà nói cúi kính, đẩy mạnh cái hộp về phía nó.

Không, con cảm ơn. Harry lạnh nhạt đáp.

Đừng có làm trò tức cười. Bà cắn cẩu.

Nó lấy một cái.

Con cảm ơn, nó miễn cưỡng nói.

Con có nghe bài diễn thuyết của Dolores Umbridge vào bữa tiệc đầu năm học không, Potter ?

Có, Harry nói Ờ.. bà ta nói... sự xúc tiến sẽ bị ngăn chặn hay... ờ... điều đó có nghĩa là...là Bộ Pháp thuật đang cố gắng can thiệp vào Hogwarts

Giáo sư McGonagall quan sát nó một cách tỉ mỉ trong một thoáng, rồi khẽ khụt khịt, đi vòng qua bàn và mở cửa cho nó.

Vậy, cô rất mừng là em chịu lắng nghe Hermione Granger trong mọi trường hợp, bà nói, ra hiệu cho nó ra khỏi phòng.

Chú thích:

1. It won't be hurt to have some new blood (sẽ không đau nếu có thêm một ít máu mới) thành ngữ, chỉ sự thay đổi cũng không có hại gì mấy.

2. O.W.L: Ordinary Wizarding Levels-Phù thủy thường đẳng: kỳ thi trình độ bậc trung ở trường Hogwarts. Bản thân từ OWL lại có nghĩa là CON CÚ.

3. NEWT: Nastily Exhausting Wizarding Tests-Kỳ thi Pháp thuật Mệt mỏi Tồi tệ, một kỳ thi bậc cao hơn ở Hogwarts. Bản thân từ NEWT nếu đọc lên phát âm như từ CON SA GIÔNG (động vật học)

Lớp học Độc dược bậc cao- NEWT Potions class: lớp học độc dược để đạt được bằng NEWT (ở đây tôi không dùng từ cấp cao vì bậc này chỉ cao với học sinh thôi ^^)

4. Prat-kẻ ngu, đồng thời có nghĩa là cái mông dít, ở đây có lẽ Percy dùng nhiều ở nghĩa sau hơn.